

Scénář Příběhy našich sousedů

ZŠ a MŠ Brno, náměstí 28. října

Jsme žáci základní školy náměstí 28. října a rádi bychom Vám představili pana inženýra Jiřího Bartůška.

Narodil se 30.4.1935. Vyrůstal v Brně, žil na ulici Kotlářské, později se rodina stěhovala do Řečkovic do rodinného bytu. Byt si ale nemohli koupit, protože začala válka a oni museli žít pouze v pronájmu. Jeho otci nastaly problémy v práci a byl přidělen na horší pozici.

1. 00:03:50 – 00:04:08

„Peníze, které měl na účtu, na vázaném účtu, který později zkrachoval, takže jsme přišli o nějaké peníze.“

Jenže to nebyl jediný problém. Němci zabrali školu, do které chodil a byl přeřazen do dívčí školy. V Brně tou dobou bylo hodně Němců.

2. 00:06:24-00:06:47

„Brno jako takové bylo i za Rakouska a potom i za republiky první bylo hodně německé. Centrum města bylo tak německé, že starosta byl němec.“

Společné soužití Čechů a Němců bylo v té době složité.

3. 00:33:08-00:33:27

„Co byli ty český děcka, tak věděli z domu, že to je špatný. sem tam se vyskytli lidi, který sympatizovali s Němci.“

Válečné bombardování Brno neminulo, Jiří Bartůšek před ním musel jednou i s rodinou utíkat z Řečkovic do Soběšic u Brna, kde bylo bezpečněji. Tam je také zastihla ~~sovětské~~ osvobození. Na 2. světovou válku vzpomíná pan Bartůšek jako na to nejhorší, co v životě zažil.

Po válce pan Bartůšek jako inženýr mohl být zaměstnaný na různých místech.

4. 00:10:20-00:10:34

„Když mladý inženýr nastupoval do ústavu, dostával 1100 měsíčně, na stavbu 1300 měsíčně.“

Ukončil práci v Brně, protože dostal nabídku v Plzni, která vypadala velmi výhodně.

5. 00:11:00-00:11:32

„To místo, na které jsem měl nastoupit, bylo v Plzni. Ale navíc to bylo místo na úřadě, kde se lidem moc nechtělo. Tenkrát to byl krajský národní výbor.“

Když přijel do Plzně, kde mu bylo poskytnuto i ubytování, byl to pro něj nový svět. Musel se učit nová pravidla a vyhlášky.

Konec vyprávění však zakončil hezkou vzpomínkou o tom, jak se jako mladí kluci poprvé rozhodli nosit klobouk.